

František Guza

***Významní brezovickí
rodáci***

Brezovica jún 2009

Na úvod

Každá obec, každé mesto má svojich významných ľudí, ktorí sa narodili v tej-ktorej obci – meste a preslávili svoje rodisko. Hovoríme im významní rodáci. Sú to jedinci, ktorí v živote niečo výnimočne dokázali v rôznych oblastiach života. Každé obdobie malo takých jedincov.

I naša obec Brezovica, ktorá sa v historických záznamoch prvý raz spomína v roku 1316, mala svojich významných rodákov a má ich i teraz. K takým iste patrili aj nemecký šľachtic gróf Rikolf z Brezovice, ktorý síce nebol brezovickým rodákom, ale dal postaviť v našej obci kostol, ktorého ukončenie sa datuje v roku 1300 a bol zasvätený sv. Qirinovi.

Významným brezovickým rodákom v tomto období bol aj Jozef Kvaka svojou neprekonanou vernosťou svojmu pánovi Henrichovi.

Medzi významných rodákov našej obce patria aj niektorí príslušníci rodiny Berzeviczyovych. Boli medzi nimi vysokí kráľovskí úradníci, vojaci,

významní štátnici, učitelia na vysokých školách, vedci, umelci a spisovatelia. Ich životopisy som spracoval a napísal podľa dostupných materiálov.

Pokladám za správne, aby som uviedol i ďalších našich spoluobčanov židov, ktorí neboli síce rodákmi, ale v obci žili a preslávili jej meno.

K takým iste patrí významný rabín Šalomon Ganzfried, ktorý žil v Brezovici v rokoch 1830 – 1849. Je autorom jednej z načítanejších kníh v reči hebrejskej. Bola vytlačená a vydaná v počte pol milióna výtlačkov pod názvom *Kicur Šulchan Aruch*. Jeho činnosť v Brezovici bola veľmi významná. Založil tu talmudskú školu vyššieho vzdelávania s názvom Šive. Táto škola vychovala mnoho vynikajúcich rabínov. Jeho vnuk Dr. Brody sa stal rabínom v Prahe. Ďalej je treba spomenúť i ďalšieho brezovického rabína Izraela Brauna, ktorý žil v 17. storočí a založil učilište pre výchovu remeselníkov.

V tejto publikácii, okrem osoby Jozefa Kvaku, sú zaznamenaní rodáci 20. storočia, ktorých som poznal a patria k takým ľuďom, ktorí si zaslúžia, aby ich brezovičania poznali. Mám na mysli najmä mladú

generáciu, pretože mnohí zo staršej generácie týchto osobne poznajú.

Rodák je ten, ktorý sa narodil v tej ktorej obci. Dnes už táto definícia neplatí. Niekedy sa všetky deti rodili doma za pomoci pôrodnej asistentky (hebabiny). Posledné hebabiny, ktoré som poznal, boli p. Ochotnická a p. Kocúrková.

Od 60. rokov minulého storočia sa deti rodia v nemocnici. Deti z našej obce v rokoch 1960 až 1974 sa rodili v pôrodnici v Lipanoch. Od roku 1974 sa rodia v nemocnici v Prešove. Čiže, podľa klasickej definície kto je rodákom, dnešní občania mladší sú lipianski alebo prešovskí rodáci.

No napriek tomu, ja medzi brezovických rodákov pokladám i tých, ktorí sa síce v Brezovici nenarodili, ale ich rodičia i oni sami majú v Brezovici trvalý pobyt.

Medzi významných brezovických rodákov som zaradil i tých, ktorí našu obec preslávili v rôznych športových odvetviach. Takými sú Jaroslav Koribský a Ing. Ladislav Čačo.

Nech mi je odpustené ak som niekoho z tých, ktorí

by patrili k významným rodákom vynechal. Tento zoznam nie je konečný a možno ho doplniť o tých, ktorí svojou činnosťou preslávili Brezovicu.

Ďakujem vzácnjej priateľke Ing. Božene Jacko Lysákovej za grafickú úpravu tejto publikácie. Som veľmi vďačný i Mgr. Milošovi Sobotovi za fotografickú úpravu. Bez ich nezištnej ochoty, táto publikácia by ostala len v ručne napísanom zošite. Ešte raz vrúcna vďaka.

Významní Berzewiczyci

1. Štefan Berzewiczy bol účastníkom bojov proti husitským vojskám. Bránil pred nimi hrad Trenčín. V roku 1431 ako kapitán kráľovských vojsk sa neúspešne pokúšal dobyť hrad Likavka, ktorý bol v husitských rukách. Zúčastnil sa na vojnovej výprave proti Turkom. Neskôr bol županom borsodskej a heverskej župy a správcom kráľovských stajní. Jeho otec bol Tomáš. Bol ženatý a mal dve dcéry a syna.

2. Peter Berzewiczy zomrel v roku 1432. Stál na čele kráľovských taverníkov a zároveň bol županom spišskej stolice. Bol členom v Dračom rade, ktorý v roku 1408 založil kráľ Žigmund. V brezovickom kostole má gotický epitaf s erbom rodu.

3. Martin Berzewiczy, ktorý žil v rokoch 1538 až 1596, sa najviac zaslúžil o povznesenie rodu Berzewiczycov. Za svoje úspechy vďačí Štefanovi Báthorymu, s ktorým spolu študoval na univerzite v Padove a ktorý bol jeho dobrým priateľom. Svoju veľkú kariéru začínal ako tajomník palatína. Neskôr na kráľovskom dvore bol notárom kráľovskej kancelárie a diplomatom. Keď v roku 1576 sa Štefan Báthory stal poľským kráľom, pozval ho na svoj dvor, kde ho

ustanovil za svojho kancelára pre Sedmohradsko. Získal poľský indigenát. V roku 1583 sa stal poľským barónom a dostal hodnosť osieckeho kapitána. Okrem svojich štátnických povinností venoval sa literatúre. Táto poľská vetva rodu Berzewiczycov v roku 1646 vymrela.

4. Andrej Berzewicy zomrel v roku 1618. Zastával funkciu podžupana v šarišskej župe. Neskôr bol prefektom kráľovského pokladu.

5. Henrich Berzewicy sa narodil v roku 1652 v Brezovici. Venoval sa vede a vzdelávaniu. V roku 1687 vydal svoju dizertačnú prácu z matematiky *Arithmetica practica*. Okrem tejto práce písal náboženské úvahy. Najznámejšie je náboženské Apologetické dielo. V rokoch 1697 – 1699 bol rektorom kolégia jezuitov v Levoči. V rokoch 1699 – 1704 pôsobil na trenčianskom jezuitskom kolégiu ako rektor. V rokoch 1705 – 1707 bol rektorom na univerzite v Trnave.

6. Alexander Berzewicy sa v roku 1674 narodil síce v Brezovičke, ale patrí do šľachtickej vetvy rodu v Brezovici. Do rehole Spoločnosti Ježišovej vstúpil v roku 1691 v Trenčíne. Študoval na viacerých

jezuitských školách. Po vysviacke a zložení rehoľných sľubov sa stal profesorom na Trnavskej a neskôr na Košickej univerzite. Učil aj v jezuitskom kolégu v Jagri. Vyučoval hebrejčinu (1705), kontraverzistiku (1712), morálnu teológiu (1721), filozofiu a dogmatickú teológiu. Bol predstaveným viacerých rehoľných domov. Zomrel 2. decembra 1743 v Košiciach.

7. Andrej Berzewiczy sa narodil 12. januára 1789. Vstúpil do rádu premonštrátov a za kňaza bol vysvätený 19. apríla 1813 v Košiciach. Po štúdiách získal doktorát cirkevného práva. Od roku 1814 bol profesorom premonštratského gymnázia vo Veľkom Varadíne. Od roku 1833 bol priorom a magistrom novicov v Jasove a od roku 1838 superiorom vo Veľkom Varadíne. Zomrel 19. apríla 1857.

8. Juraj Berzewiczy sa narodil roku 1657 a zomrel 1708. Stal sa rehoľníkom rádu jezuitov. Získal hodnosť doktora teológie a ako profesor učil na Trnavskej univerzite. V rokoch 1702 až 1705 bol rektorom kolégia aj Košickej univerzity.

9. Vincent Berzewiczy narodil sa roku 1781 a zomrel 15. apríla 1834. Venoval sa umeniu, najmä

divadelníctvu. Študoval na gymnáziu v Košiciach. V 1795. roku vstúpil do armády. Účastnil sa vo vojnách s Francúzskom, bojoval v severnom Taliansku. Na cestách v západnej Európe a vo Viedni zoznámil sa s divadelným umením, ktoré finančne podporoval. Študoval divadelné umenie. V rokoch 1832 – 1833 stál na čele Košickej spevohernej a činohernej spoločnosti ako riaditeľ. Spolu s grófom Čákyim vydával prvý maďarský špecializovaný divadelný časopis Nemzeti JátéksziniTudositás. Správami a divadelnými kritikami prispieval do maďarských a nemeckých časopisov a novín. Bol čestným členom Uhorskej akadémie vied.

10. Valér Berzewiczy sa narodil v roku 1646 v Brezovici. Zomrel 30.7.1707 v Prievidzi. Bol významný pedagóg a dramatik. V roku 1670 vstúpil do piaristickej rehole v Podolínci do noviciatu. Po filozofických a teologických štúdiách v Prievidzi v rokoch 1672 až 1674 bol vysvätený za kňaza. V rokoch 1674 – 1680 pôsobil ako profesor na piaristickom gymnáziu v Prievidzi. V roku 1682 bol rektorom piaristickej rezidencie v Brezne. Po dvoch rokoch sa znovu vrátil do Prievidze, kde zastával funkciu zástupcu rektora a v rokoch 1692 až 1696

rektora kolégia a od roku 1699 aj správcu novozałożeného noviciatu.

Bol významným pedagógom prievidszského gymnázia. V roku 1698 spolu s Františkom Hanákom a Imrichom Horváthom bol poverený založiť piaristické gymnázium v Nitre. V Prievidzi, na začiatku svojho pobytu napísal a inscenoval viacero divadelných predstavení. Okrem pašiových hier, uvedených v rokoch 1672 až 1675 napísal a nacvičil drámu o trpiacom Kristovi a starozákonných sviatostiach. Jeho diela sú *Christus patiens* (1673), *Sanctissimi sacramenti in Vetere testamento figure* (1674).

11. Tibor Berzewiczy má spolu s manželkou Amáliou rodenou Szinyei Merseovou v brezovickom kostole epitaf pozostávajúci z jednej kamennej dosky predelenej pozlátenou ryhou. Epitaf pochádza z roku 1888 – 1889. Tibor bol kráľovským radcom, školským kráľovským inšpektorom a spišským podžupanom.

12. Edmund Berzewiczy narodil sa v júni roku 1836 v Brezovici. Zomrel 11. mája 1902 a je pochovaný v Brezovici. Jeho otec bol Emil a matka Tekla. Mal brata a dve sestry. Bol trikrát ženatý. Prvá manželka

bola Anna Sinneiová Merseová. Druhá je neznáma a treťou bola Mária Stáraiová. Študoval na gymnáziu v Sabinove, Prešove a Levoči. V rokoch 1854 až 1858 ukončil štúdiá na univerzite v Pešti.

V roku 1864 bol podnotárom a v roku 1865 bol hlavným notárom. V rokoch 1867 až do roku 1875 bol podžupanom Šarišskej stolice. Po ukončení tejto funkcie hospodáril na svojich majetkoch. V roku 1871 ako podžupan tvrdo potlačil vzburu želiarov v Plavči. Ako historik spracoval životopisy niektorých členov berzewiczského rodu. Sú to diela: Berzewiczy Márton erdélyi kancelár, Berzewiczy Pál élete a Berzewiczy család cimereírol. Do nemčiny preložil prácu M. Migného o Márii Stuartovej.

13. Albert Berzewiczy narodený 7. júna 1853 v Brezovici. Zomrel 22. marca 1936 v Budapešti. Pochovaný je v hrobke v Brezovici. Jeho otec bol Teodor, statkár, matka Amália rod. Sinneiová-Merseová, manželka Žofia rodená Kuzmíková. Mal tri dcéry a syna. Bol významný uhorský štátnik, maďarský politik, spisovateľ a historik. Bol najvýznamnejším členom rodu šarišskej vetvy Berzewiczyovcov v poslednom období.

Študoval na gymnáziu v Sabinove, Levoči, Budapešti, na právnickej akadémii v Košiciach a naposledy na univerzite v Budapešti. Po ukončení štúdia bol na študijnej ceste po Rakúsku, Nemecku, Belgicku a Francúzsku.

V roku 1877 bol promován na doktora práv (JUDr.). V roku 1924 na univerzite v Budapešti získal hodnosť doktora filozofických vied (PhDr.) honoris causa. V roku 1904 bol čestným a riadiacim členom Uhorskej akadémie vied (UAV). Súčasne bol dopisujúcim členom viedenskej a berlínskej akadémie vied a neapolskej akadémie Pontiana.

V roku 1876 bol vymenovaný za podnotára a v roku 1878 za notára Šarišskej župy. V tom čase pôsobil a prednášal ako profesor politických vied, národného hospodárstva a právnych dejín na Právnickej akadémii v Prešove.

V roku 1884 bol ministerským radcom. V rokoch 1887 až do roku 1894 bol štátnym tajomníkom v uhorskej vláde a v rokoch 1903 až 1905 ministrom kultúry a výučby. Od roku 1905 až do roku 1936, do svojej smrti bol predsedom Uhorskej, potom Maďarskej akadémie vied.

Bol poslancom uhorského snemu od roku 1881 najprv za mesto Prešov, potom za Levoču a za Budapešť. Od roku 1895 až 1898 zastával v uhorskom sneme funkciu podpredsedu a v rokoch 1910 a 1911 predsedu snemu. Od roku 1917 bol členom panskej snemovne a od roku 1927 hornej snemovne maďarského parlamentu.

Okrem týchto štátnických funkcií sa angažoval a stál na čele mnohých kultúrnych ustanovizní a spoločností. Od roku 1901 bol predsedom krajinskej rady pre múzeá a knižnice. Od roku 1913 do roku 1923 bol predsedom Krajinskej telovýchovnej rady. Od roku 1923 bol predsedom Kísfaludiho spoločnosti, od roku 1932 predsedom maďarského PEN klubu, ďalej člen a funkcionár Akadémie sv. Štefana, Petofiho spoločnosti a maďarsko-talianskej kultúrnej spoločnosti.

Za svojho života získal veľa štátnych a vedeckých vyznamenaní. Bol nositeľom Rádu železnej koruny, Maďarského rádu za zásluhy, Korvínovej reťaze, talianskeho rádu sv. Mórica a Lazara, fínskeho Veľkokríža bielej ruže a nemeckej Goetheho medaily.

Stredobodom jeho pozornosti bola kultúrno-
osvetová činnosť. Bol jedným z vedúcich
predstavitel'ov uhorskej kultúrnej politiky svojej doby
a to v štátnych funkciách aj ako vedúci činiteľ
umeleckých, kultúrnych a vedeckých spolkov,
spoločností a inštitúcií. Bol predstaviteľom
veľkoburžoáznej a veľkostatkárskej vládnucej
Liberálnej strany a jej nástupkyne Národnej strany
práce. V národnostnej politike tvrdo presadzoval ideu
jednonárodného, maďarského Uhorska a v jeho rámci
i pomadžarčenie Slovákov. Bol autorom 48 publikácií,
z ktorých viaceré vyšli i v cudzích jazykoch
v zahraničí. Bol veľmi literárne činný. Písal do vyše
70 maďarských, ale i nemeckých, anglických
a talianskych časopisov. Najznámejšie jeho vedecké
práce sú: *Beatrix kiralyne, Az absolutizmus kora
Magyarszágom I.-IV.* diel vydaný v rokoch 1921–
1936, *Acta vitam Beatricis reginae Hungarie
illustrantia, Der Kampf um die Wahrheit.*

Významní rodáci

Jozef Kvaka

Narodil sa v Brezovici a žil pravdepodobne v rokoch 1290 – 1350. Jeho otec sa volal Dominik. Bol poddaný v službách magistra Henricha, ktorý žil a vlastnil majetky v Brezovici. Bol u tohto pána pánsky sluha (inaš). Henrich si Jozefa Kvaku obľúbil pre jeho poslušnosť, vernosť, čestnosť, pravdomluvnosť a oddanosť. Vedel, že sa na tohto svojho sluhu dá spoľahnúť. Pán Henrich bol županom v Prešove a neskôr v roku 1311 i kastelánom a veliteľom kapušianskeho hradu Tobol. Bolo to v čase, kedy uhorským kráľom sa stal Róbert z Anjou. Časť uhorskej šľachty, ku ktorej patril i Henrich, ho neuznala za kráľa. Na čele odbojnej šľachty stál palatín Omodej i Matúš Čák Trenčiansky.

Kráľ Róbert vojenskou výpravou chcel potrestať odbojnú časť uhorskej šľachty. Vo vojne, ktorá sa skončila porážkou Omodejových prívržencov v bitke pri Rozhanovciach 15.6.1312, bol dobytý i hrad Tobol a veliteľ hradu Henrich bol zajatý a uväznený na tomto hrade. Jeho verný sluha Jozef Kvaka, v čase dobytia

hradu kráľovskou armádou, na hrade nebol, lebo ho Henrich poveril inými úlohami. Keď sa však dozvedel, že jeho pán je uväznený na hrade, vybral sa do toho hradu s úmyslom pomôcť svojmu pánovi. Podarilo sa mu presvedčiť vojakov, ktorí strážili zajatcov na tomto hrade, že jeho pána Henricha pustili z väzenia a on ostal vo väzení namiesto neho. Po porážke odbojnej šľachty pri Rozhanovciach, prišiel veliteľ kráľovských vojsk na kapušiansky hrad, aby potrestal veliteľa tohto hradu. Keď zistil a dozvedel sa, že Henrich na hrade nie je medzi zajatcami, veľmi sa nahneval. Kruto sa vypomstil na Jozefovi Kvakovi, ktorý bol vo väzení namiesto Henricha. Rozkázal odrúbať mu obidve ruky po zápästie a poslal ho z hradu preč ako odstrašujúci príklad, že každého, kto sa postaví proti kráľovi stihne takýto trest. Nad okypteným Jozefom sa zmiľoval pravdepodobne nejaký bylinkár, alebo bylinkárka, vtedajší liečitelia. Vyliečili mu okyptené ruky a pomohli mu, aby sa dostal domov.

Jeho pán Henrich a jeho bratia boli tak vd'ační vernému sluhovi Jozefovi Kvakovi, že mu darovali za jeho verné a záslužné služby jednu osadu s mlynom i poddanými a nazvali ju po jeho mene Kvakov. Osada

s roľami a lúkami sa rozprestierala na pravej strane potoka Slavkovianka od Cibrín smerom na Vysoku. Oruginál tejto darovacej zmluvy sa nachádza v archíve múzea v Levoči. Zmluva bola vyhotovená vo štvrtok pred sviatkom Galla, vyznávača, roku Pána 1315. Jej preklad z latinčiny je napísaný v obecnej kronike. Osada Kvakov zanikla začiatkom 15. storočia, ale názov tejto časti chotára Kvakov sa zachoval dodnes.

PhDr. Otto Ferenczy, hudobný skladateľ

Narodil sa 30. marca 1921 v Brezovici. Jeho rodičia boli učiteľia. Otec Gejza bol riaditeľom školy do roku 1946, kedy odišiel do dôchodku. Otto ľudovú školu navštevoval v rodisku. Na gymnáziu začal študovať v Košicicach. Po roku 1938, kedy Košice obsadili Maďari, pokračoval v štúdiu v Prešove, kde zmaturoval. Po maturite študoval na Filozofickej fakulte J.A. Komenského v Bratislave, kde bol promován na doktora filozofických vied v roku 1946. V Košiciach študoval aj hudobné umenie u profesora Ulricha Hemerku. Hral na klavíri. Po ukončení vysokej školy, krátky čas pracoval v Univerzitnej knižnici v Bratislave.

Keď v roku 1949 vznikla Vysoká škola muzických umení, začal učiť na tejto škole. Prednášal hudobnú teóriu a estetiku. Na tejto škole pôsobil najprv ako dekan, neskôr profesor, prorektor a dlhé roky ako rektor tejto školy. Okrem pedagogickej práce aktívne

pôsobil vo Zväze slovenských skladateľov a v rokoch 1970-1972 ako predseda zväzu.

Na Vysokej škole muzických umení v Bratislave pôsobil až do roku 1987, kedy odišiel do dôchodku. Bol ženatý a mal len jednu dcéru, u ktorej žil, keď bol na dôchodku. Manželka – herečka, mu vo veku 36 rokov zomrela.

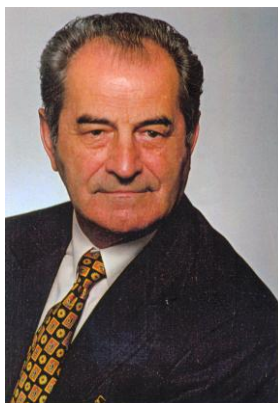
Na vysokej škole vychoval plejádu hudobníkov a hudobných odborníkov. Sám sa venoval tvorbe hudobných diel. Do umeleckého života vstúpil v roku 1948 hudobnou skladbou pre sláčikový orchester. Touto skladbou sa stal laureátom medzinárodnej súťaže Belu Bartóka v Budapešti.

K najvýznamnejším jeho dielam patrí opera *Nevšedná humoreska*. Za toto hudobné dielo získal v roku 1971 Štátnu cenu K. Gotwalda. Za svoju pedagogickú a skladateľskú činnosť bol v roku 1975 ocenený titulom zaslúžilý umelec.

Okrem opery zložil mnoho hudobných skladieb pre klavír a sláčikový orchester. Jeho hudobným vzorom v mladosti bol Igor Stravinsky. Na univerzite obdivoval diela Belu Bartóka.

Do rodnej obce sa rád vracal najmä v mladších rokoch. Pri príležitosti jeho 60. rokov, v roku 1981, čs. televízia natočila v Brezovici film o jeho živote za jeho prítomnosti.

Zomrel 3. mája v roku 2000 vo veku 79 rokov v Bratislave, kde je pochovaný.

**Ing. Ladislav
Lysák DrSc.**

**ekonóm, diplomat -
politik**

Narodil sa 28. augusta 1933 v Brezovici v početnej rodine. Z 12 súrodencov bol najstarší. Po ukončení Základnej školy v Brezovici, učil sa za krajčira na Odbornom učilišti Odevných závodov v Trenčíne. Po ukončení vojenskej prezenčnej služby v rokoch 1955 až 1959 pracoval v Odevných závodoch kpt. Nálepku v Prešove najprv ako technológ, neskôr ako vedúci oddelenia technicko-organizačného rozvoja. V roku 1959 až 1964 absolvoval Vysokú školu ekonomickú v Bratislave. Po jej ukončení bol vedúcim odborom technicko-organizačného rozvoja podniku až do roku 1969. V rokoch 1969 až 1974 pracoval ako expert v RVHP (Rada vzájomnej hospodárskej pomoci) v Prahe a Moskve. V roku 1974 až 1976 bol riaditeľom odboru zahraničných vzťahov na Ministerstve priemyslu SR. V rokoch 1976 až 1990 založil a riadil Ústav

ekonomiky a riadenia priemyslu ÚERP v Bratislave. Po 15. rokoch pôsobenia dostal tento ústav za analytické a prognostické štúdie najvyššie ocenenie v rámci výskumných inštitúcií ČSR.

V rokoch 1990-1992 pracoval v Národnej agentúre pre zahraničné investície a rozvoj ako expert, neskôr v Joint-venture SJGRUS vo funkcii generálneho riaditeľa.

V Stálom sekretariáte Rady colnej únie Českej a Slovenskej republiky pracoval ako riaditeľ odboru v rokoch 1992-1994.

Vo vedecko-výskumnej činnosti sa orientoval na problematiku hospodárskej priemyselnej politiky a problematiku medzinárodných hospodárskych vzťahov. Bol vedúcim koordinátorom viacerých výskumných domácich i medzinárodných tímov.

V období 1994-1998 bol poslancom Národnej rady SR, členom výboru NR SR pre financovanie, rozpočet a menu, predsedom komisie pre peňažníctvo, menu a zahranično-ekonomické vzťahy, členom výboru pre európsku integráciu, predsedom slovensko-indickej skupiny a slovensko-indonézskej spoločnosti.

V období 1998-1999 bol mimoriadnym a splnomocneným veľvyslancom SR v Indickej republike s akreditáciou v Nepali, Bangladešskej ľudovej republike, DSR Sri Lanka a Maladivskej republike.

Od roku 1999 pracuje ako vysokoškolský pedagóg na Ekonomickej univerzite v Bratislave na Katedre svetovej ekonomiky.

Publikoval 157 rôznych titulov najmä v oblasti ekonomiky a desiatky vedecko-výskumných štúdií a odborných článkov. Bol zakladateľom a predsedom redakčnej rady odborného časopisu *Ekonomika a riadenie priemyslu*.

Bol spoluzakladateľom a je funkcionárom, teraz predsedom organizácie Nezávislého združenia ekonómov Slovenska (NEZES). Je členom Rady pre hospodársky rozvoj Slovenskej republiky. Je spoluzakladateľom a funkcionárom Slovenskej akadémie inžinierskych vied. Ovláda jazyk anglický, nemecký a ruský.

Je druhýkrát ženatý. Po prvej manželke, ktorá zomrela má dcéru Ladislavu a syna Mojmíra. Žije

v Bratislave.

Okrem ekonomiky a vedeckej práci, venuje sa aj maliarstvu. S maľovaním začal ešte v Prešove s výtvarnou skupinou okolo prof. Mušku. Akademický maliar Nemčík o jeho maliarskom nadaní povedal, že je to dar od Boha a nahováral ho, aby zanechal ekonómiu a začal maľovať. Jeho raritou je maľovanie na čierny zamat. V roku 2006 mal v Bratislave výstavu svojich obrazov, ktorá zaujala odbornú maliarsku verejnosť. Umenovedec PhDr. Pavol Sika vysoko hodnotil jeho maliarske práce ako nový prístup k technike maľovania na čierny zamat.

K rodnej obci má vrelý vzťah. Brezovicu pokladá za najkrajší kút v celom svete. Tvrdí, že je tu najčistejší vzduch v Európe.

Prof. MUDr.

Miroslav Tomšu, CSc

**lekár a významný
chirurg**

Narodil sa 14. januára 1926 v Brezovici otec František a matka Emerantiana Gajdošíková prišli do Brezovice po 1.svetovej vojne z Moravy. Otec Miroslava bol veliteľom žandárskej stanice v našej obci do roku 1932. V tom roku bol preložený do Solivaru. Miroslav Základnú školu ukončil v Solivare a v roku 1937 začal študovať na Štátnom reálnom gymnáziu v Prešove. Štúdiá na tejto škole neukončil, pretože keď v marci 1939 vznikol Slovenský štát, museli všetci Česi odísť zo Slovenska. Rodičia i s deťmi sa presťahovali na Moravu do Holešova. Na gymnáziu v Holešove Miroslav ukončil školu maturitou. Po skončení 2. svetovej vojny jeden rok pracoval ako robotník v továrni na letecké motory firmy Mesersmitt.. V septembri roku 1945 bol prijatý na lekársku fakultu

Karlovej univerzity v Prahe. Dňa 2.novembra 1950 bol promovaný na doktora medicíny. Bol nadaný na jazyky. Ovládal jazyk nemecký, francúzsky, anglický i slovenský rečou a písmom. Na gymnáziu v Prešove bol jediný v celej triede, ktorý mal jednotku zo slovenčiny.

Univerzitu ukončil s vyznamenaním. Keď urobil skúšku z internej medicíny, skúšajúci akademik Webwr sa ho opýtal, že kde je Brezovica a že či sú tam takí vynikajúci študenti ako on.

Jeho prvé pracovisko bola nemocnica, chirurgické oddelenie v Bruntali. Pretože bol vynikajúci chirurg, dostal ponuku pracovať na I. chirurgickej klinike v Olomouci, kde v roku 1957 nastúpil pracovať. Súčasne sa stal asistentom na lekárskej fakulte Univerzity J. Palackého v Olomouci. V roku 1963 získal hodnosť kandidáta vied (CSc.). V roku 1968 po habilitácii svojej knihy *Regionálna perfúzia zhubných nádorov končatín a cytostatik* bola mu udelená hodnosť docenta. 1. septembra 1983 bol menovaný za riadneho profesora Univerzity J. Palackého v Olomouci.

Bol vedúcim katedry chirurgie, neochirurgie, anesteziológie a urológie. Ako odborník chirurg veľa prednášal na rôznych sympóziách doma i v zahraničí. V roku 1967 ako prvý chirurg v ČSSR vykonal operáciu laeserovým lúčom. Na univerzite i v nemocnici v Olomouci pôsobil až do roku 1969, kedy ťažko ochorel. Zomrel 8. januára 1999 vo veku 73 rokov.

K Slovensku i k Brezovici mal ten najvrelejší vzťah. Na Slovensku bol veľa ráz na dovolenke v Tatrách i na Šírave. Na svojom oddelení liečil veľa Slovákov. Často navštevoval rodnú obec, svedčí o tom i zápis v obecnej kronike.

**Pavol Rimský,
herec a divadelný
režisér**

Narodil sa 21. mája 1925 v Brezovici. Pochádzal z chudobnej rodiny. Ľudovú školu ukončil v rodisku. Štyri triedy Mešťanskej školy vyštudoval v Lipanoch. V roku 1943 bol pri zrode profesionálneho divadla v Prešove. V roku 1944 sa zúčastnil bojov v Slovenskom národnom povstaní ako vojak.

Po skončení 2. svetovej vojny sa stal hercom v Štátnom divadle v Košiciach. Do divadla ho prijal vtedajší riaditeľ Janko Borodáč. Umelecké hľadania ho neskôr zaviedli na Moravu a do Čiech. Tu účinkoval v rôznych hereckých súboroch.

Na Slovensko sa vrátil v roku 1958 a bol režisérom v Martinskom divadle SNP. V myšliach starších divákov zostali spomienky na jeho inscenácie

Hrubinovej *Augustovej nedele*, či *Zo života hmyzu* od bratov Čapkovcov, alebo na netradičné uvedenie Gogoľového *Revízora*, v ktorom obliekol hercov do civilných kostýmov. Po 5-ročnom pôsobení v Martinskom divadle SNP sa natrvalo usadil v Brne, kde pôsobil ako režisér v divadle Bratov Mrštíkovcov. V tomto divadle bol kultúrnou verejnosťou hodnotený ako vynikajúci režisér. Noviny *Slobodné slovo* 6. júna 1976 hodnotili jeho prácu takto: *Rimského predstavenia, ktoré znamenajú vrcholy v tvorbe brnenskej činohry, svojou vysokou úrovňou a významom presahujú totiž i hranice divadelného Brna.*

V Brne sa oženil s herečkou Svetlanou Tešilovou, s ktorou mal dvoch synov. Manželka mu po ťažkej chorobe vo veku 42 rokov zomrela. Jeden zo synov Pavel pôsobí ako herec. Neskôr sa znovu oženil s herečkou Zdenou Minstrovou.

Režisér Rimský sa rád vracal do Brezovice. S manželkou často navštevoval rodinu svojho strýka Imricha Rimského i rodinu Guzových.

Často ako hosť režíroval rôzne predstavenia

i v slovenských divadlách v Žiline, Nitre i vo Zvolene. Vo Zvolene napísal poslednú kapitolu svojho tvorivého života. Dňa 28. mája 1989, ráno pred premiérou nacvičenej hry *Príbeh koňa* od Tolstého, náhle zomrel vo veku 64 rokov. Pochovaný bol 7. júna 1989 v Brne.

**Imrich Jacko-
Lysák,
štábny kapitán –
bojovník za slobodu**

Imrich Jacko-Lysák sa narodil v Brezovici 3.júna 1912 v deväťčlennej maloroľníckej rodine. Ľudovú školu navštevoval v rodisku. Ďalej študoval na gymnáziu v Prešove a v Nitre, kde maturoval. Bol najprv učiteľom v obci Dávidov pri Vranove, neskôr v Nižnom Slavkove. Keď učil v Nižnom Slavkove, urobil diferenciálnu učiteľskú skúšku a stal sa kvalifikovaným učiteľom. Ako učiteľ veľmi aktívne sa venoval práci s mládežou na úseku športu a kultúry. V roku 1937 nastúpil vykonávať vojenskú prezenčnú službu do Sabinova. Odtiaľ bol preložený do vojenskej školy v Levoči. V roku 1942 bol povolaný do armády a v hodnosti nadporučíka bol poslaný na Východný front bojovať proti Sovietskemu zväzu. Beštiálne vyčíňanie nemeckej fašistickej armády proti civilnému obyvateľstvu Ukrajiny vyvolalo odpor u časti

dôstojníkov a vojakov. Medzi nich patrilo i Imrich Jacko-Lysák. Postupne začali spolupracovať s partizánmi. V máji 1943 spolu s Jánom Nálepkom a skupinou vojakov v noci prešli na sovietsku stranu. Z týchto a ďalších slovenských vojakov sa vytvoril I. čs. partizánsky oddiel v ZSSR. Veliteľom tohto oddielu sa stal kapitán Ján Nálepka a nadporučík Imrich Jacko-Lysák sa stal náčelníkom štábu. Tento oddiel operoval v oblasti Žitomírska, Jelska a Styče. Na trati Brest-Gomel ničil vlaky, ktoré dopravovali vojenský materiál pre fašistov do oblasti Stalingradu.

Keď sa v ZSSR vytvoril I. čs. armádny zbor, ktorému velil generál Ľudvík Svoboda, koncom septembra 1943 bol partizánsky oddiel kpt. Jána Nálepku včlenený do tohto armádneho zboru. Imrich Jacko-Lysák sa stal veliteľom protitankovej roty. Pri bojoch na Ukrajine, keď čs. jednotky oslobodzovali mesto Ruda, padol. Stalo sa tak 30. decembra 1943. Vďační občania mesta Ruda mu po vojne postavili pomník. V Bratislave, v časti Dúbravka, jedna ulica nesie jeho meno.

Za hrdinské bojové činy a zásluhy mu boli udelené tieto vyznamenania: Rád partizána Veľkej

vlasteneckej vojny I.stupňa, dva Válečné kríže, Rád zlatej hviezdy za slobodu a vojenská hodnosť štábný kapitán in memoriam.

V roku 1977, z príležitosti nedožitých 65 rokov života, bola na jeho rodnom dome odhalená pamätná tabuľa za veľkej účasti občanov a jeho žijúcich spolubojovníkov.

Anna Guzová,

vzorná učiteľka

Anna Guzová, rod. Jarčušková, sa narodila 26. októbra 1921 v Brezovici, v rodine živnostníka. Otec mal obchod a pohostinstvo. Základnú, vtedajšiu ľudovú školu, 4 ročníky ukončila v rodnej obci. Štyri triedy meštianskej školy ukončila v Sabinove. Potom študovala v Humennom na Katolíckom odbornom učiteľskom ústave, ktorý v školskom roku 1940/41 ukončila maturitnou skúškou. Učiť začala v Udavskom, kde spoznala vtedajšieho gymnazistu, dnes uznávaného Slováka Jozefa kardinála Tomka. Hrala s ním operetu Anička Kováčovie. Po roku pôsobenia v Udavskom, bola v roku 1943 preložená na ľudovú školu v Brezovici, kde učila celý svoj život až do odchodu na zaslúžený odpočinok v roku 1984. Celý školský život učila prvákov. Bolo ich viac ako 800, ktorých zaučala do tajov abecedy a písma. Z jej prvákov sú dnes kňazi, dvaja lekári, učitelia, inžinieri. Bola to ťažká práca, pretože nebola v obci materská

škola a deti hovorili nárečím.

Deťom sa venovala s veľkou láskou a tieto si ju tak obľúbili, že keď boli dospelí a zakladali si vlastné rodiny, nebolo tej svadby, aby jej neposlali oznámenie, ale i koláče. Bola učiteľkou telom a dušou a so školou žila i po odchode do dôchodku.

Bola obľúbená i v kolektíve učiteľov pre svoju otvorenú priateľskú povahu. 26 rokov zastavala funkciu predsedníčky odborového zväzu učiteľov pri tunajšej škole, ale i pridružených škôl. Požívala veľkú úctu a dôveru medzi ľuďmi v obci.

V kultúrnej činnosti aktívne pracovala v rôznych spoločenských organizáciách a to v Slovenskom zväze žien, Červenom kríži, 15 rokov bola obecnou knihovníčkou a 28 rokov písala obecnú kroniku. Venovala sa nacvičovaniu divadelných hier. V roku 1944 s učiteľmi z obce a okolia nacvičila i sama hrala operetu „Anička Kováčovie“. Opereta mala veľký úspech nielen v obci, ale i v okolí a hrala sa i v Lipanoch. Nacvičila i ďalšie divadelné hry a za jej pôsobenia v kultúrnom dome hrali divadlá i herecké súbory z Tulčíka, Šarišských Michalian i z okolitých

obci. Vystupovali tu i s kabaretnými programami i herci košického a prešovského divadla.

Riaditelia školy ju hodnotili ako vynikajúcu učiteľku s poznámkou, že jej náboženské presvedčenie nepriaznivo vplýva na mladých učiteľov. Za vynikajúce výsledky vo vzdelávaní a výchove bol jej ministrom školstva v roku 1972 udelený titul „Vzorná učiteľka“.

Za komunistického režimu bola prenasledovaná. V júli 1950 bola prepustená zo školských služieb pre svoje náboženské presvedčenie ako štátne a politicky nespoľahlivá a zaradená pracovať manuálne v Cvernovke v Bratislave. 6 rokov, až do roku 1956 neučila. Za toto prenasledovanie a krivdu bola v roku 1990 školskými orgánmi morálne rehabilitovaná.

V roku 1946 uzavrela manželstvo s Františkom Guzom. Vychovali spolu 2 deti, Mariána a Martu, ktorá pokračuje v šľapajách matky na Gymnáziu v Lipanoch.

Zomrela 30. augusta 2002 vo veku 80 rokov. Mala dôstojnú rozlúčku za veľkej účasti brezovičanov, ale i priateľov a známych zo širokého okolia.

Imrich Szeghy,
riaditeľ prešovskej
hvezdárne

Narodil sa 1. augusta 1909 v Brezovici. Jeho otec bol hlavným slúžnym na Okresnom úrade v Lipanoch. Po maturite na Reálnom gymnáziu v Košiciach študoval prírodné vedy na Karlovej univerzite v Prahe, ktoré ukončil promóciou v roku 1935. V rokoch 1935 – 1945 pôsobil ako pedagóg na Meštianskej škole vo Vranove na Topľou. V rokoch 1945 – 1955 bol gymnaziálnym profesorom na Reálnom gymnáziu v Prešove. S Dr. A. Duchoňom bol spoluzakladateľom Prešovskej hvezdárne. Plných 20 rokov, od roku 1955 až do odchodu do dôchodku v r. 1975, bol riaditeľom Ľudovej, neskôr Krajskej hvezdárne v Prešove. Aj v dôchodku bol aktívnym členom Slovenskej astronomickej spoločnosti pri SAV v Bratislave.

Venoval sa výskumu dejín astronómie, prírodných vied a techniky. Okruh jeho záujmov bol veľmi široký

a dotýkal sa aj archeológie, ochrany prírody, turistiky, ľudovej tvorivosti a folklóru. Napísal knihu z odboru botaniky *Kľúč na určovanie drevín*.

Založil a 22 rokov viedol ľudový súbor Prešovčan, v ktorom on sám hral na cimbale.

Do básnickej podoby upravil množstvo šarišských klapancí, ktoré publikoval pod menom Imro Šrubkar.

Za svoju všestrannú činnosť získal veľa ocenení i štátne vyznamenanie „Za vynikajúcu prácu“.

V šťastnom manželstve s manželkou Žofiou prežil 57 rokov. Mali jedného syna a dve dcéry.

Zomrel 27. januára 1997. Bol veľmi dobrosrdečný človek, ktorý mal neobyčajnú záľubu v matematike, astronomických výpočtoch, všestranne činný a pritom veľmi skromný človek.

Irena Stolariková,

Ľudová poetka

Irena Stolariková rod. Stupáková sa narodila 17. septembra 1937 v maloroľníckej rodine. Ľudovú školu ukončila vo svojom rodisku. Potom pracovala ako robotníčka na hospodárstve Štátneho majetku v Brezovici. V roku 1957 sa vydala za Jána Stolarika, maloroľníka. Spolu s manželkou vychovali 5 detí.

Sklony ku skladaniu rôznych veršovačiek sa u nej prejavili už v mladosti. Jej tvorivý talent k literárnej tvorbe sa nemohol v plnom rozsahu prejavíť, pretože i napriek tomu, že sa dobre učila, rodičia jej nemohli poskytnúť ďalšie vzdelanie.

Vo voľných chvíľach skladala básne, ktoré si zapisovala do zošita. Je ich veľa, viac ako 100. Sú orientované na rôzne udalosti, ako sú životné jubileá, narodenie detí, sobáše, úmrtia. Druhú časť jej tvorby tvoria básne s náboženskou tematikou. Tretiu časť tvoria subjektívne básne z prírody, intímne i zo života

obce, ako napríklad o kine, obchode a o tragickom 8. októbri 1944.

Jej tvorbu v roku 1996 hodnotil Doc. PhDr. Ladislav Šimon CSc. z Filozofickej fakulty P.J. Šafárika v Prešove ako ľudové veršovanie, príležitostné veršovačky, ako prejav pohľadu na svet.

V Zborníku z I. celoslovenskej súťaže v tvorbe duchovnej poézie, prózy a drámy v roku 1996 mala uverejnených 10 básní ako Jabloň, Pravda a lož, Cédrová hora, Zatúlané husiatko. Za tieto básne bola odmenená pamätným listom.

V roku 1994 za uverejnenú báseň „Pod krížom“ dostala čestné uznanie.

Je veľmi čestná, skromná, pracovitá, obľúbená žena v obci.

Jaroslav Bujňák,
umelecký rezbár a
stolár

Jaroslav Bujňák žije v našej obci v dome číslo 505. je skromným človekom, ktorého rezbárske diela zviditeľňujú

našu obec nielen na Slovensku, ale i v zahraničí.

Narodil sa dňa 27. apríla 1963 v Prešove. Je ženatý a spolu s manželkou vychováva troch synov a jednu dcéru.

V rokoch 1979 – 1982 študoval na Umeleckom učilišti v Bratislave rezbárstvo a stolárstvo. Pracovnú prax vykonával v Slovenskom národnom divadle v Bratislave. Po ukončení prezenčnej vojenskej služby pracoval v Pridruženej výrobe JRD Šar. Dravce a zhotovoval upomienkové rezbárske predmety s národnou tematikou, ako napríklad Jánošík, Detvan, Vysoké Tatry a pod.

V roku 1987 začal podnikat' samostatne. V tom čase prevážna časť jeho tvorby bola zameraná na

sakrálnu tvorbu. Jeho sakrálné rezbárske sochy, piety, krížové cesty zdobia kostoly v Šarišských Dravciach, Polome, Tichom Potoku, Mirkovciach, Tulčíku, Cemjate, Vojkovciach a ďalších obciach, ale aj Žiline a Bratislave.

Okrem sakrálnej tvorby vyrobil vo svojej dielni i ďalšie rezbárske diela ako sú štátne znaky rôznych štátov, rodové erby, rôzne obrazy z prírody, ktoré by sme našli v Čechách, Austrálii, Nemecku, Rusku a Francúzsku.

Doteraz najväčším jeho dielom je veľká drevená plastika znázorňujúca starý drevený kostolík z východného Slovenska a sochy sv. Cyrila a Metoda. Túto plastiku vyhotovil pre pravoslávny kostol v meste Hermitage v USA.

Vďační krajanovia pochádzajúci zo zaniknutej obce Blažov, ďalej z obce Tichý Potok, Šarišských Draviec a ďalších obcí z východného Slovenska, pozvali autora tohto diela na posviacku kostola, v ktorom bola táto plastika umiestnená. Preplatili mu cestu lietadlom a dvojtýždňový pobyt v USA pre dve osoby. V mesiaci októbri roku 2003 so svojou dcérou Evou

zúčastnil sa na posviacke kostola a svojho diela. Boli veľmi milo a s poctami prijatí krajanmi. Bolo mu umožnené navštíviť veľa významných miest v USA. V Pittsburgu na hokejovom zápase NHL ich vítal na svetelnej tabuli nápis : „Vítame Evu a Jaroslava Bujňáka“. Keď prišli, celý štadión ich privítal veľkým potleskom.

Tento skromný rezbár je v obci obľúbený a požíva úctu u občanov.

**MUDr. Jozef
Jarčuška CSc.,
primár – prvý lekár
z Brezovice**

Je prvým lekárom, ktorý pochádza z Brezovice. Narodil sa 9. októbra 1936 v Brezovici. Jeho rodičia boli roľníci. Otec Michal a matka Štefánia rod. Raganová mali ešte ďalšie 2 deti a to Máriu a Jána.

Po ukončení 5 tried Štátnej ľudovej školy v Brezovici v roku 1947 začal študovať na gymnáziu v Košiciach. V roku 1948, kedy začala socializácia dediny, bol zo školy poslaný domov, pretože jeho rodičia nechceli podpísať prihlášku do JRD. Stalo sa tak na zásah vtedajšieho predsedu MNV.

V roku 1948 až 1951 chodil do Strednej školy zmiešanej v Brezovici.

Po ukončení strednej školy ho úrad práce určil študovať na Geologickej priemyslovke v Košiciach. Táto škola vychovávala pracovníkov pre baníctvo. Do tejto školy nenastúpil. Vybavil si, že ho prijali na

Vyššiu priemyselnú školu elektrotechnickú v Košiciach. Túto školu navštevoval v rokoch 1951 až 1955. Ukončil ju maturitnou skúškou s vyznamenaním, samými jednotkami.

Prihlásil sa na Lekársku fakultu UPJŠ v Košiciach. Na túto fakultu ho nechceli prijať i napriek tomu, že spĺňal všetky podmienky, aby mohol byť prijatý. Proti rozhodnutiu tejto školy sa odvolal až na Ministerstvo školstva v Prahe. Ministerstvo školstva vyhovel jeho odvolaniu a mohol začať študovať na lekárskej fakulte. Študoval na nej v rokoch 1955 až 1961.

25. júna 1961 bol promován za doktora medicíny – všeobecné lekárstvo. Promoval s vyznamenaním, červeným diplomom.

Od roku 1962 až do roku 2003 pracoval v Nemocnici VSŽ Košice – Šaca,, od roku 1962 do roku 1966 ako závodný lekár, od roku 1966 – 1969 ako ambulantný internista, od roku 1969 – 1986 ako zástupca primára a od roku 1986 až 1998 ako primár interného oddelenia.

Od roku 1998 – 2007 pracoval ako ambulantný internista. V roku 2007 odišiel do dôchodku.

Mal I. a II. atestáciu z interného a všeobecného lekárstva.

V roku 1981 na Karlovej univerzite v Prahe získal titul kandidáta lekárskych vied.

Bol uznávaným odborníkom o čom svedčí celý rad vyznamenaní a ocenení jeho práce. Bol veľmi skromný, pracovitý, vzdelaný, v kolektíve obľúbený.

Veľmi ochotne pomohol a liečil krajanov z Brezovice ak ho o to požiadali. Je ženatý s Doc. MUDr. Darinou rod. Rolkovou, odbornou lekárkou pre choroby kožné a pohlavné. V rokoch 1990 – 2002 bola prednostkou Kliniky pre choroby kožné Lekárskej fakulty UPJŠ Košice.

Majú dvoch synov Petra a Pavla. Obidvaja sú lekári. Doc. MUDr. Peter Jarčuška PhD je internista, hlavný odborník pre choroby pečene, Fakultnej nemocnice Košice. Doc. MUDr. Pavol Jarčuška je infektológ, prodekan UPJŠ Košice, Fakultná nemocnica Košice.

Zomrel 10. septembra 2009 v Košiciach, kde je aj pochovaný.

Ing. Ladislav Čačo,
kulturista

Narodil sa 15. júna 1950 v Brezovici. Napriek tomu, že matku mu zabil blesk keď mal jeden rok, prežil v rodnej obci pekné detstvo a bavila ho práca na dedovom gazdovstve. Mal blízky vzťah k zvieratám, najmä koňom. Má dve sestry a brata.

Základnú školu ukončil v rodnej obci r. 1965 s výborným prospechom. V tom období mu učarilo drevo, avšak otec rozhodol, že pôjde študovať na Strednú priemyselnú školu elektrotechnickú v Košiciach, odbor oznamovacia a zabezpečovacia elektrotechnika. Túto školu ukončil maturitnou skúškou v roku 1969. Za vynikajúce výsledky na tejto škole otec mu kúpil univerzálny merací prístroj.

Vysokú školu – Technickú univerzitu v Košiciach, Elektrotechnickú fakultu, odbor silnoprúdová

elektrotechnika, prenosové siete, elektrárne ukončil štátnou záverečnou skúškou s výborným hodnotením v roku 1974.

Z celoživotného vzdelávania získal veľa oprávnení ako : revízny technik elektrotechnických zariadení, oprávnenie na riadenie výroby zariadení, oprávnenie na riadenie výroby zariadení pre atómové elektrárne (v tom období sám na Slovensku), manažér kvality a meranie elektrických pohonov. Bol jeden čas odborným asistentom na vysokej škole.

Po ukončení vysokej školy začal pracovať vo Výskumnom ústave elektrických strojov točivých Brno, závod Košice. Potom po základnej vojenskej službe na letisku v Hradci Králove pracoval 17 rokov na rôznych manažérskych postoch. Riadil 20, 50 i 450 členné kolektívy. Vybudoval útvar riadenia kvality so špičkovým meracím vybavením. Zabezpečoval výrobu servopohonov pre atómové elektrárne.

V roku 1992 pracoval v súkromnej spoločnosti odbor inteligentné elektrické systémy – riadenie pohonov frekvenčnými meničmi.

Od roku 1993 do roku 2001 bol spolujiteľom

s.r.o. podnikajúcej v oblasti strojárstva so zameraním na zámočnícky nerezový program.

Od roku 2001 je samostatným živnostníkom v oblasti systémov manažérstva kvality – príprava podnikajúcich subjektov na certifikáciu v intenciách ISO 9001 a združených systémov ISO.

V roku 1975 sa oženil. Z manželstva má dve dcéry, v súčasnosti žijúce v zahraničí, vysokoškolsky vzdelané.

Športová kariéra: Od 16 roku hral futbal za Brezovicu, jeden čas i za Šarišské Michal'any.

Na vysokej škole sa venoval kulturistike v Telovýchove VSS Košice. Trénoval ho štátny tréner MVDr. Bačinský.

V rokoch 1972 – 1975 bol reprezentantom Československa v kulturistike.

Trikrát získal titul Majster Slovenska, 3 krát získal striebornú medailu na majstrovstvách Československa. V roku 1974 bol víťazom Československého pohára.

Žije v Košiciach.

Jaroslav Koribský, parašutista

Narodil sa 12. júna 1957 v Brezovici. V rodisku ukončil základnú školu. Po jej ukončení navštevoval odborné učilište. V roku 1976 nastúpil vykonať vojenskú prezenčnú službu vo vojenskom útvare v Košiciach. Bol zadelený ku parašutistickej jednotke.

Parašutizmu ostal verný i po skončení vojenskej služby. Aktívne pracoval v Parašutistickej telovýchovnej jednote Dukla Prostějov.

V tomto športe dosiahol vynikajúce úspechy.

V roku 1990 na pretekoch v meste Bled obsadil 7. miesto v absolútnom svetovom poradí jednotlivcov.

V roku 1992 bol členom 5 členného československého družstva na Majstrovstvách sveta v Rakúsku v meste Trieben. Toto družstvo získalo 2 zlaté medaily v skupinovom zoskoku na presnosť

pristátia. On sám získal striebornú medailu za presnosť pristátia na týchto majstrovstvách sveta v súťaži jednotlivcov.

Noviny „Pravda“ dňa 31. júla 1992 napísali o ňom toto: „Určite málo športovcov slovenského pôvodu sa bude môcť na konci tohto roku pochváliť dvomi titulmi a ešte i striebornou medailou z majstrovstiev sveta. Takým je parašutista Jaroslav Koribský, ktorý sa z Brezovice, neďaleko Sabinova, vybral cez Košice do sveta veľkého športu.“

Jaroslav Koribský žije v Prostějove a venuje sa i teraz tomuto športu ako tréner.

Použitá literatúra

1. Jozef Novák: Rodové erby na Slovensku II.diel, Vydavateľstvo Osveta, 1986, str. 24
2. Encyklopédia Slovenska, SAV, 1976, str. 186
3. Slovenský biografický slovník, Matica Slovenská, 1986, str. 233 - 237
4. Peter Sedlák: Stručné dejiny Brezovice do zač. 20.stor., 2000, str. 71-80